

Jarosław Lewczuk

Zielona Góra, st. 17, AZP 62-14/30

Informator Archeologiczny : badania 25, 138

1991

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

wym (konstr. 6 i 7). Były to: umocnienia naturalnej krawędzi koryta rzeki składające się z warstw faszyny wzmocnianej kołkami (konstr. 1 i 6), podstawa niewielkiego pomostu (konstr. 2), luźno leżąca faszyna i plecionka o nierozpoznawalnym przeznaczeniu (konstr. 3), pojedyncze rzędy masywnych pali szalowanych deskami (konstr. 4 i 7) oraz fundament pałowy pod budynek stojący bezpośrednio na nabrzeżu (konstr. 5). Pobrano próbki przekrojów pali do badań dendrochronologicznych. Wyniki badań potwierdzają typy nowożytnych umocnień nadbrzeży przedstawiane na rycinach, począwszy od planu Bartłomieja Weinera z 1562 r.

Zielona Góra, st. 17
AZP 62-14/30

Muzeum Archeologiczne Środkowego
Nadodrza w Zielonej Górze

Badania prowadził mgr Jarosław Lewczuk. Prace przeprowadzono w ramach obowiązków służbowych Konserwatora Zabytków Archeologicznych.

Jesienią 1991 r. w trakcie prac ziemnych związanych z wymianą instalacji wodociągowej na pl. Słowiańskim w Zielonej Górze (d. Nowy Rynek) robotnicy firmy KAPROL natrafili na pochówki z dawnego cmentarza pod wezwaniem Świętej Trójcy. Wydobyto ok. 30 szkieletów pochowanych w trumnach, zalegających na gł. od zera do ok. 1,5–1,6 m w trzech warstwach. Wg źródeł pisanych cmentarz ten związany ze szpitalem i kaplicą, znajdującymi się zawsze poza murami miejskimi Zielonej Góry, używany był od XVI do pocz. XIX w. Po tym okresie uległ likwidacji, a teren po nim zniwelowano i częściowo zabudowano, na pozostałej powierzchni urządzając plac targowy.

Znaleziska archeologiczne w pełni potwierdziły dane historyczne. Znalezione ok. 1500 fragm. ceramiki — głównie nowożytnej, silnie skorodowane przedmioty żelazne (np. kłódka), fragm. kafla, butli szklanych, fajek porcelanowych i glinianych. W jednym z grobów obok czaszki znaleziono silnie skorodowaną tulejkę metalową z kilkunastoma monetami (jakoby było ich 14). Większość z nich rozgrabili robotnicy. Uratować udało się tylko 5 — trafiły one do Muzeum Archeologicznego Środkowego Nadodrza w Świnicy k. Zielonej Góry. Są to: greszel (3 halerze) z 1624 r., 1 krajcar z 1626 r., 3 krajcary z 1628 r., 3 krajcary z 1629 r., Dreier z 1623 r. Zespół należy datować monetą Alberta von Wallenstein po 1639 r.

Żdanów, st. 1
gm. Zamość, woj. zamojskie
AZP 89-88/—

Państwowa Służba Ochrony Zabytków
w Zamościu

Badania prowadziła mgr Ewa Prusicka. Finansowane przez Wojewódzką Dyрекcję Inwestycji w Zamościu. Pierwszy sezon badań. Relikty architektury nowożytnej.

Stanowisko położone jest na okazałym wyniesieniu, które od północy i zachodu otacza koryto rzeki Topornicy, zaś od południa i wschodu podmokłe łąki, ok. 200 m na zachód od szosy Żdanów-Mokre. Zostało zlokalizowane w czasie badań powierzchniowych AZP w 1984 r., podczas których zarejestrowano na jego powierzchni materiały średniowieczne i nowożytne. Badania wykopaliskowe na stanowisku podjęto po otrzymaniu w 1991 r. informacji o odsłonięciu w czasie budowy studni głębinowej relikwów murów. Celem badań było zarejestrowanie kontynuacji murów odsłoniętych w czasie prac budowlanych, określenie zasięgu oraz charakteru wyniesienia.

W czasie prac wykopaliskowych wykonano 5 wykopów badawczych o łącznej powierzchni 142 m². We wszystkich stwierdzono relikty architektury — są to fundamentowe mury punktowe (system arkadowy) o szer. 1–1,3 m. Ich lica pokryte zaprawą świadczą o wyko-